

premií, neboť teprve jím mohlo něco ujíti ze jmění dlužníkovy. Tomuto placení žalobce neodporuje. Tím, že sjednáním pojistky vzešel jen pojištěným nárok na pojištěnou částku, neušlo nic věřitelům pojistníkovým, neboť nárok ten byl závislým na placení premií. Nemůžeť ani zadluženým osobám býti bráněno, by nezajistily pojišťovací smlouvou třetímu majetkové výhody, ježto výhody ty neposkytuje pojistník, nýbrž pojišťovna. Tato činí tak ovšem za premie, a proto jedině placení premií jest odporovatelným. Není opomenutím ve smyslu § 7 odpůřč. ř., nedal-li Jan Č. přepsati pojistku na své jméno. Ani předlužený dlužník nemá zákonné povinnosti, by se dal pojistiti na život jen proto, by dostalo se po jeho smrti věřitelům pojištěné částky, a nelze mluvit o opomenutí, když neučiní tak dodatně změnou pojistky. Dovolatel správně uvedl jen důsledek, k němuž bylo by došlo změnou pojistky, t. j. že pojištěná suma byla by se stala pozůstalostním jměním. Žalobce však netvrdí, že by suma ta byla stačila k úplnému zaplacení všech dluhů, a je proto pochybné, zda by se bylo žalobci dostalo celé zažalované částky a nejen poměrného jejího dílu. Z přednesu žalobce jest však usouditi, že pojištěná částka nebyla pojata do pozůstalosti, což stalo se zajisté podle usnesení pozůstalostního soudu, takže žalobce domáhá se touto žalobou jen změny tohoto opatření pozůstalostního soudu. Jan Č. neměl vůbec nároku na pojištěnou sumu, nýbrž nárok ten vzešel pojišťovací smlouvou přímo pojištěným osobám, jimž byla pojištěná suma po jeho smrti přímo vyplacena. Nárok ten přísluší jim již od sjednání smlouvy pojišťovací. Ze jmění Jana Č-a mohly ujíti jen premie, ježto jen tyto mohly býti bezplatným věnováním podle § 3 čís. 2 anebo jednáním zkracujícím věřitele podle § 2 čís. 3 odpůřč. ř. Jan Č. zavázal se jen k placení premií, nikoli pojištěné sumy.

Čís. 9058.

Vymáhající věřitel, jenž nechal vejíti příklep v moc práva, nemůže se s poukazem na porušení předpisů § 71, druhý odstavec, a § 179 ex. ř. domáhati žalobou na vydražitele toho, by byla prohlášena neplatnou dražba i příklep na bezelstného vydražitele, tím méně, by byl vydražitel uznán povinným vrátiti vydražené věci jich bývalému vlastníku.

(Rozh. ze dne 25. června 1929, Rv II 308/29.)

K vydobytí peněžité pohledávky žalobkyně byly movitosti dlužníkovy exekučně zabaveny a prodány. Movitosti vydražila žalovaná. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně proti žalované, by bylo zjištěno, že soudní prodej věcí jest neplatný, že žalovaná nenabyla na vydražených věcech vlastnického práva a že jest povinna vrátiti vydražené věci jejich dřívějšímu majiteli. Žalobní nárok opírala žalobkyně o to, že se při dražbě sběhly formální poklesky, následkem čehož bylo za vydražené věci velmi málo vytěženo. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: § 367 obč. zák. chrání beze-

lstného nabyvatele vydražené movitosti. Není proto přípustným, by byla zrušena dražba provedená veřejným úřadem a by byl vydražitel přinucen vrátiti vydražené věci, třebaš úřad nedodržel přesně zákonem předepsaný postup při dražbě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

I kdyby tvrzení žalobkyně o vadném výkonu dražby bylo správné, nelze říci, že proto nedošlo k příklepu, jímž nabyla žalovaná vlastnického práva, chráněna jsouc proti žalobě vlastnické podle § 367 obč. zák. Není předpisu zákona, jenž by příklep činil nicotným pro porušení předpisů §§ 71 čís. 2 a 179 ex. ř. Žalobkyně neodporovala příklepu rekursem z důvodu, že dražba byla provedena na základě řízení vadného pro porušení předpisu druhého odstavce § 71 ex. ř. a nestěžovala si ani podle § 68 ex. ř. do tvrzeného vadného postupu výkonného orgánu při dražbě pro porušení předpisu § 179 ex. ř. Nechavši příklep vejíti v moc práva, nemůže žalobkyně odvoláváním se na porušení uvedených ustanovení exekučního řádu zvrátiti provedenou dražbu a příklep žalobou na bezelstnou vydražitelku věcí, tím méně může žádati, by žalovaná vydražitelka vrátila věci bývalému vlastníku.

Čís. 9059.

Žaloba podle § 37 ex. ř. jest přípustna jen u toho druhu exekuce, při němž jest exekucí dotčen předmět nebo jeho část, nikoliv však proti exekuci podle § 353 ex. ř.

(Rozh. ze dne 25. června 1929, Rv II 365/29.)

Konečným usnesením ve sporu pro rušení držby bylo Dr. W-ovi zakázáno, rušiti Františka L-a v užívání jeho nájemních práv v domě čp. 42, a bylo mu přikázáno, by obnovil dřívější stav umístěním nábytku Františka L-a v jeho bytě v domě čp. 42. Usnesením ze dne 30. listopadu 1928 byla povolena exekuce uvedením do dřívějšího stavu vnesením nábytku do starého bytu a Františku L-ovi uděleno zmocnění, provésti úkon na náklad Dr. W-a. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se majitelka domu čp. 42 proti Františku L-ovi nepřipustnosti exekuce, ježto prý jest, jsouc majitelkou domu čp. 42, jediné oprávněna s domem tím nakládati. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Vybavovací žaloba, o niž tu jde, jest nepřipustná, ježto z předpisu § 37 ex. ř., upravujícího tuto žalobu, vyplývá, že vybavovací žaloba týká se jen exekuce na majetek. »Tato žaloba jest určena k tomu, by bylo uplatněno vylučovací právo osoby proti exekuci vedené na jmění jiné osoby« (Materialie k c. ř. s., svazek I. str. 477). Tato žaloba jest nutna, ježto při povolení exekuce nelze předem s plnou určitostí zjistiti, zda předmět, na nějž se vede exekuce, náleží k dlužníkovu